

Tereza Melišová

Svět podle Kuby

Na motivy blogu Dítě jménem Kuba

Svět podle Kuby

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Tereza Melišová

Svět podle Kuby – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

*Svět podle
Kuby*

Svět podle Kuby

Tereza Melišová

 P R E S S

Svět podle Kuby

Tereza Melišová

Jazyková korektura: Eva Nakládalová

Sazba a obálka: Roman Horák

Odpovědný redaktor: Katarína Belejová

Technický redaktor: Radek Střecha

Objednávky knih:

www.albatrosmedia.cz

eshop@albatrosmedia.cz

bezplatná linka 800 555 513

ISBN tištěné verze 978-80-264-2147-4

ISBN e-knihy 978-80-264-2275-4 (1. zveřejnění, 2018)

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

Vydalo nakladatelství CPress v Brně roku 2018 ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4. Číslo publikace 34 476.

© Albatros Media a. s., 2018. Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována a rozmnožována za účelem rozšiřování v jakékoli formě či jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu vydavatele.

1. vydání

ALBATROS **MEDIA**

Obsah

<i>Předmluva</i>	7
<i>Krakonoš a lyžníci poprvé</i>	11
<i>Za delfíny</i>	25
<i>Začít s řevem, skončit s řevem</i>	30
<i>Maličký úchylek</i>	35
<i>Kuba bude vulkanolog</i>	39
<i>Jedeme do Kauflandu</i>	48
<i>Tučňák v lese</i>	55
<i>A pjóč?</i>	58
<i>Náš další Eurotrip</i>	60
<i>Kuba není úplně standardní dítě</i>	74
<i>Sicílie poprvé</i>	77
<i>Krása očima Kuby</i>	81
<i>Kuba školkou povinný</i>	83
<i>Vyměněné dítě</i>	87
<i>Vím, kdo vymyslel online obchody. Matky!</i>	91
<i>Milý Ježíšku</i>	94
<i>Veterina – nikdy nezklame</i>	100
<i>Krakonoš a lyžníci podruhé</i>	104
<i>Velkej fotbalista</i>	109
<i>Vše nejlepší k narozeninám, moje milovko</i>	112
<i>Lidské tělo</i>	120

<i>Chlapské záležitosti</i>	122
<i>Bonbony</i>	124
<i>Sicílie podruhé</i>	127
<i>A bude líp – wait for it!</i>	136
<i>Můj malý pomocník</i>	139

Předmluva

Milé dámy, ženy, dívky, ale i pánové, kteří jste se rozhodli přečíst druhý díl knížky Dítě jménem Kuba. Než začnete číst, chtěla bych vám říct pár věcí. Od vydání prvního dílu už uplynul nějaký čas, a když se na to dívám zpětně, vlastně vůbec nechápu, jak jsem ty začátky mohla přežít. Ale přežila jsem a vzpomínám na to s láskou a pokorou. A hlavně vám řeknu jednu věc – pokud vám bude někdo, stejně jako mně, tvrdit, že bude hůř, tak mu nevěřte!

Budí se vám dítě v noci? V klidu. Přestane a začne spát celou noc. Řve vám dítě v autě tak, že si myslíte, že vám z toho v hlavě něco přeskočí a vy zešílíte? Nebo že z toho řevu praskne něco v hlavě jemu? Přestane to. Prostě jsou děti, které mají auto rády, a děti, které ho nikdy nebudou moc milovat, ale to šílenství se zlepší, ne-li zcela přestane.

Už nebudete muset kupovat pleny, sunary a různá tělová mazátka. Víte, jak se uleví vaší peněženke?! Nebudete muset vyrábět zeleninové šlichty, které děláte s láskou, a vaše dítě je na vás s láskou prskne. Budete moci někam jet, aniž byste s sebou v tašce museli mít polovinu šatníku na převlékání. Budete moci vyrazit bez kočárku, aniž byste za rohem třískali hlavou do zdi, co jste to zase udělali za kravinu. V obchodě vám dítě přestane „krást“ ovoce, protože pochopí, že se to prostě nedělá. Už nebudete mít pocit, že si musíte pořídit na dítě vodítko, aby vám nezdrhalo na opačnou stranu, než vy nutně potřebujete jít.

Je naprosto úlevné, když můžete se svým dítětem mluvit a ono vám rozumí, ale co víc – když se mu zrovna chce, tak dokonce smysluplně odpoví. Když ho něco bolí, už se neozývá jen šílený a srdcervoucí pláč, ale dokáže vám specifikovat tu část těla, kde se bolest objevuje.

Všechno se zlepší. Sice budete mít stále pocit, že jdete z období do období – období separační úzkosti vystřídá období vzdoru, to plynule přejde do období „*mám šílený vztek a rozbiju si hlavu o podlahu*“, to přejde v období „*rostou mi stoličky a ty s tím něco honem rychle udělej nebo si vyřvu hlasivky*“ a následovat bude „*proč období*“, to je vůbec výživné. Každou chvíli bude mít vaše dítě nějaké období. Jenže tak už to mezi námi dvounožci zkrátka je. Je to naprosto normální, a když budete k životu přistupovat s láskou a pokud možno s humorem, zjistíte, že je to vlastně jedna velká super jízda.

U nás se toho od vydání prvního dílu hodně změnilo. Především u Kuby. Začal pořádně mluvit, naučil se říkat R, přestal rvát v autě, je z něj skoro samostatný kluk, stará se o Seibn, začal chodit do školky, na cestách je z něj super parťák, a i když jsme spolu pořád sami, užíváme si to naplno. A hlavně je s ním čím dál větší sranda. Já to tak alespoň vidím. A snad se i vy trochu pobavíte.

Pokud ale čekáte takovou legraci jako u prvního dílu, tak vás asi zklamou. Ale to si povíme, až se dočtete na konec.

Já jsem pořád stejná. Pořád dělám práci, kterou jsem dělala, stále nic nestíhám, pořád si myslím, že si ze sebe umím udělat srandu, a stále mám projekt Pomáhat s radostí. Mnozí ho určitě znáte a kdo nezná, tak třeba brzy pozná.

V rámci projektu se nám už podařilo pomoci stovkám dětí a já jsem nesmírně ráda za to, že se přidávají další a další z vás, kteří vidí, že pomáhat ostatním je důležité. A taky jsem šťastná, že se mnou pomáhá i Kuba a že mu to přijde normální. Že sám probere hračky a ty, se kterými si už nehraje, odvezeme třeba nemocným dětem do nemocnice.

Myslím si, že v dnešní době, kdy je „normální“ starat se jen o sebe, je právě tohle obzvláště důležité. Chci, aby viděl, že normální je naopak pomáhat ostatním a je normální nebýt ke svému okolí lhostejný.

Chtěla bych touto knížkou poděkovat několika lidem. Především Kubovi, který změnil můj život o 180 °, udělal ze mě lepšího člověka a každý den mi vykouzlí úsměv na tváři. Stejně tak i mojí mamce a bráchovi, kteří mi moc pomáhají a je s nimi velká sranda. Velké díky patří i druhé babičce a dědovi, se kterými si to Kuba užívá, když je „v Praze“. Ten z vás, kdo nás sleduje na facebooku, ví, že mi moc pomáhá i Kubův tatka, který svého syna moc miluje a se kterým si vzájemně nepodrýváme autoritu, máme stejné názory na výchovu a dokážeme se na všem domluvit. Máme totiž společný středobod vesmíru – toho nejlepšího kluka pod sluncem.

Sice jste si před chvílí mohli přecíst, jak se všechno změnilo a zlepšilo, ale nečekejte se to lusknutím prstu. A jelikož jsem se rozhodla navázat s druhým dílem tam, kde jsem skončil první, sami uvidíte, že to zlepšení chvíli trvalo.

Hlavní postavy:

Kubé: malá neřízená střela

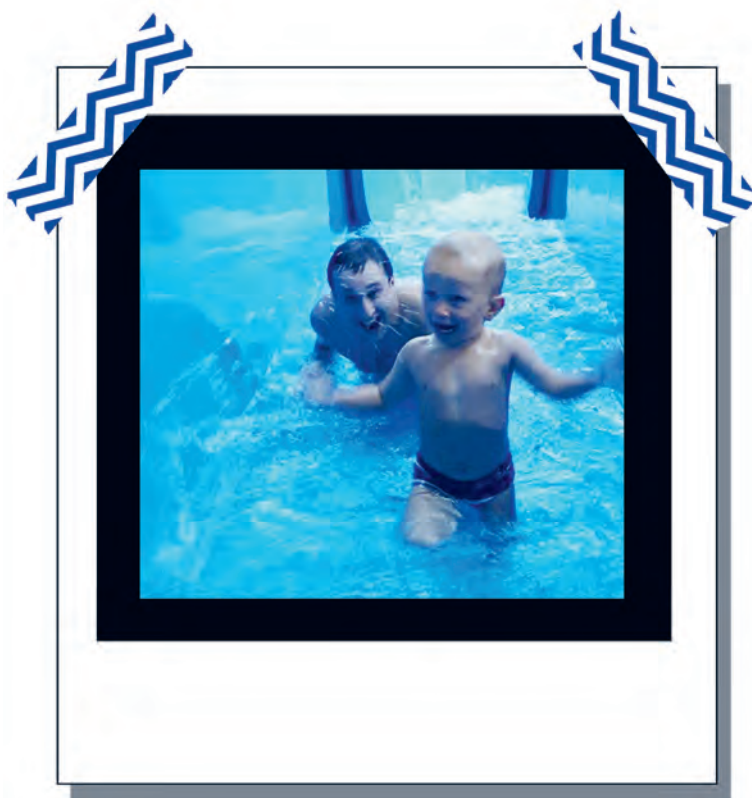
já: lehce šílená matka

Seibn: naše labradoří seniorka

Jakub: Kubův táta

mamka: to nebude tak těžké uhodnout – jinak babička Ája

brácha: Mates neboli strejda Áda

Krakonoš a lyžníci poprvé

V prosinci 2016 bylo Kubovi dva a čtvrt a já jsem se rozhodla, že bude skvělý nápad, když s ním sama pojedu na hory. Já mám vůbec samé dobré nápady. Zamluvila jsem nám tedy chatu a jak je mým oblíbeným zvykem, začala jsem vše chystat až v den odjezdu. Taky jsem ten den měla ještě hodně práce, kterou jsem musela dodělat, abychom vůbec mohli odjet. Kuba se doma zcela logicky extrémně nudil a jasně mi dával najevo svou nevoli, jako že ještě nejedeme, když už jsme dávno měli frčet v autě.

Bušila jsem do počítače, až se ze mě kouřilo, a Kuba zatím dělal z bytu kůlničku na dříví. Vytahal i věci, se kterými si normálně nehraje, pouštěl je po skluzavce, všechny hračky vyluzující zvuky uvedl do provozu... Měla jsem dvě možnosti: buď to bude doma vypadat jako po výbuchu a já budu moci rychle dodělat práci, nebo mi bude Kuba viset za krkem a skandovat: „Jedéééém, jedéééém.“

Jasně, že jsem zvolila tu první možnost, protože mi připadala mnohem méně sebedestruktivní. Jakmile jsem dodělala na počítači to nejnnutnější, začala jsem nás rychle balit. Naběhla jsem do koupelny, kde máme v komodě uložené oblečení a začala jak kouzelník z klobouku vyhazovat vše potřebné s sebou. Hlavou mi prolítlo, jak je super, že mi u toho Kuba tentokrát nechce asistovat. Myšlenky, abych na nic nezapomněla, mě tak zaneprázdnily, že mi ani nedošlo, jak je to podezřelé.

Narovnala jsem si oblečení do komínků a nesla je do kuchyně. „BOŽE!“ Úplně jsem hrůzou zkoprněla a málem ty věci upustila. Do hry vstoupilo kakao. Kuba si z obýváku přitáhl tatrovku, traktor a nákladák a s naprosto nevinným úsměvem mi oznámil: „*Maminko, můžeš pačovat. Kuba taky pačuje. Pačuje na poli.*“ Ano, podlaha se proměnila v kakaovníkovou plantáž. Kakao bylo v tatrovce, v nákladáku, všude. Uprostřed parkoval traktor a Kuba zakakaovaný od hlavy až k patě. Zkrátka, kakao se nám právě proměnilo v hlínu.

Já v hlavě: „*Fajn. Nevadí. Zachovej klid. Přeci ho nezabiješ. Víc dětí nemáš!*“

Já: „*Kubíčkůůůůů! Co to má znamenat?*“

Kubé: „*To je pole, maminko.*“

Já: „*Přeci si nemůžeš udělat pole uprostřed kuchyně...*“

Kubé: „*Pomiň, maminko. Kuba pačoval.*“

Já (pečlivě prodýchávám): „*Jasně, to chápu. Já taky pracuju. Ale nedělám u toho takový bordel.*“

Kubé (důrazněji): „*Ne bojdel. To je pole!*“

Jasně, musel mi to přece vysvětlit znovu, když jsem to nepochopila napoprvé. On nedělal bordel, on pracoval na poli. Inu – nevadí. Ale to už upaloval do koupelny, aby si umyl ruce. Ano, správně. Jsem nepoučitelná!

Pozametala jsem v kuchyni tu kakaovou spoušť a rozvířený jemný prášek se vznášel všude kolem. V koupelně podezřelý klid.

Já: „Kubi? Neděláš bordel i tam, že ne?“

Kubé: „Neboj, maminko. Kuba pačuje.“

A zase chyba. Co mě to napadlo nechat ho jít samotného do koupelny!? Všude byly hnědé mydliny. Na umyvadle, na vaně, na kachličkách, na Kubovi.

Já: „Co to proboha...“

Kubé: „Kuba ašpinil. Kuba umyl.“

Jasně. Namočil si ty kakaové ručičky a obtiskal je všude po vaně a po umyvadle. No, a abych se nezlobila, tak na to vylil mýdlo a začal uklízet.